

BORROMÆUSPOSTEN

NYHEDSBREV FRA SKT. KARL BORROMÆUS GRUPPEN

NR. 240 – OKTOBER 2023

ROSENKRANSENS MÅNED

Oktober kaldes også Rosenkransens måned, en tradition der går tilbage til 7. oktober 1571. På denne dag stod slaget ved Lepanto, hvor det lykkedes de kristne hære at slå osmannerne angreb på det kristne Europa definitivt tilbage. Sejren tilskrives den offentlige Rosenkransbøn, som pave Pius V foranstaltede i Rom for at anråbe om Guds Moders forbøn for de kristnes sejr. Vi fejrer da også festen for Vor Frue af Rosenkransen 7. oktober (i bispedømmet eksternt fejret den forudgående søndag, 1/10 kl. 18 i Jesu Hjerter kirke). Rosenkransen er fremfor alt et åndeligt våben, men magten i Vor Frues forbøn er ikke begrænset til det indre liv, som bønner kan berige. At Kristi herredømme ikke kun er en åndelig abstraktion, men også skal præge hele samfundet og ikke mindst vort egen livsførelse, mindes vi også om den sidste søndag i oktober, hvor vi fejrer festen for Kristus Konge – en fest, der blev indstiftet (så sent som i 1925, på en tid hvor mange tidligere kristne samfund søgte verdsligheden og afviste Kristi overherredømme. Festens betydning er altså at fejre vor tro på, at Kristus skal herske på Jorden, i samfundet og i sjælene, som han hersker i Himlen.

DEN HELLIGE THERESE AF LISIEUX

Blandt månedens store kirkefester hører fejringen af den hellige Therese af Lisieux den 3. oktober. Sankt Thereses liv var i det ydre beskedent og kort. Hun blev født i Alençon i Normandiet i 1873. Som 15-årig trådte hun ind i karmeliterklosteret i Lisieux, hvor hun levede til sin død af tuberkulose som 24-årig. Hun blev ikke desto mindre helgenkåret (i 1925) og endda udnævnt til Kirkelærer (i 1997). Hvordan var det, denne unge og i sin samtid upåagtede lille søster i Normandiet blev så stort et redskab for Gud?

Den hellige Therese har ikke efterladt sig tunge teologiske skrifter, men hendes lille bog "En sjæls historie" vidner om det indre liv, som var Thereses styrke og gave, særlig "den lille vej til frelsen". Den hellige Therese finder i hverdagens lidelse og ofre den "elevatortil Himlen", som kan gøre alle til helgener, når vi lider og forsøger for Kristi skyld. Det kan lyde fremmedartet i dag – hvor magelighed og materiel overflod nærmest er et livsvilkår, i det mindste her i landet. Men det er heller ikke i de ydre bodsgerninger Thereses "elevatortil Himlen" findes. Det er i den indre opfyldelse af Gud, som i det daglige sætter Guds vilje over vor, og gør os små. Hun skriver: "Jeg er kun et svagt og hjælpeløst barn, men det er selve min svaghed som giver mig mod til at opofre mig til dig, Jesus, som et offer for din kærlighed. (...) At elske dig Jesus er mit eneste ønske. Store gerninger gør jeg ikke; jeg kan ikke prædike evangeliet eller udgyde mit blod. Det gør intet! Som et lille barn, holder jeg mig tæt på din trone og elsker dig på vegne af dem der strider".

VI BØR GRUNDE OVER FRELSENS MYSTERIER

Det barn, som bliver født af dig, skal derfor kaldes helligt, Guds Søn, visdommens kilde, Sønnen af Faderen i det høje. Dette Ord skal blive kød gennem dig, Hellige Jomfru, for at Han, der siger: "Jeg er i Faderen, og Faderen er i mig", ikke desto mindre kan sige: "For jeg er udgået fra Gud, og jeg er kommet til verden."

"I begyndelsen", siger Han, "var Ordet". Allerede dengang sprudler kilden, men endnu kun i sig selv. Derefter står der: *Og Ordet var hos Gud, ja, i sandhed boede det i et utilgængeligt lys; og Herren sagde fra begyndelsen af: "Jeg tænker tanker om fred, ikke om ufred."* Men dine tanker er hos dig, og hvad du tænker, ved vi ikke; for hvem kendte Herrens tanker, og hvem var Herrens rådgiver?

Derfor steg tanken om fred ned til fredens gerning: *Ordet blev kød, og allerede da tog det bolig iblandt os. Det er i troen, at Ordet bor i vore hjerter, det er i vor erindring, i vor tanke, ja endog i vor forestillingsverden. Hvad skulle et menneske forestille sig om Gud, hvis det ikke i sit hjerte dannede et billede af Ham? Han var ubegribelig og utilgængelig, usynlig og helt uden for vore tankers rækkevidde; men nu ville Han begribes, Han ville ses, og Han ville være i vore tanker.*

Men hvordan, spørger du, skulle dette ske? Sandelig lå Han i en krybbe og sov på jomfruens skød, Han prædikede på bjerget, og Han vågede om natten i bøn. Han hang på korset og blegnede i døden, den frie blandt de døde. Han herskede i dødsriget og Han opstod endog på tredjedagen og viste apostlene sejrns tegn, naglernes sted. Til sidst steg Han op for apostlernes øjne til himlens skjulte herlighed.

Hvad af dette er ikke sandt, ikke fromt, ikke helligt for tanken? Når jeg tænker på hvad som helst af dette, tænker jeg på Gud, og i alt dette er min Gud. At grunde over dette har jeg sagt var visdom, og jeg har ment, at det var rigtigt at genkalde den sødme, erindringen giver om det hellige, som i rigt mål er groet frem af den præstelige rod, og som Maria har fået strømmende ned ovenfra og givet videre til os i overflod.

Prædiken,

Skt. Bernhard af Clairvaux (1090-1153), Abbed

Du kan tilmelde dig vores nyhedsbrev på

www.katolikker.dk

MESSE I DEN TRADITIONELLE ROMERSKE RITUS

KØBENHAVN (Jesu Hjerter Kirke): HVER SØNDAG – KL. 18

- øvrige messer & aktiviteter annonceres via www.katolikker.dk

Skt. Karl Borromæus Gruppen er en uformel gruppe af lægfolk knyttet til den ekstraordinære form af den Romerske Ritus, og som arrangerer messerne i Jesu Hjerter Kirke i København.

E-MAIL: SKBG.COPENHAGEN@GMAIL.COM

